

i et Par Aar har fordybet os i dette Spørgsmaal i Arbejdskommissionen; vi har drøftet dette Spørgsmaal til Bunds. Og hvis det ærede Medlem havde set ned i Salen, da han holdt sin lange Tale, vilde han ogsaa have set, at jeg meget andægtigt hørte efter de Udtalelser, han fremførte. Men hverken Behandlingen i Kommissionen eller det ærede Medlems Udtalelser her i Dag har medført, at jeg har ændret min Opfattelse paa dette Punkt; og det ærede Medlems Udtalelser er heller ikke noget afgørende Bevis paa, at jeg har Uret. Det ærede Medlem anførte Dommer Higgins' Udtalelser, men jeg kan anføre en anden prominent Persons Udtalelser angaaende dette Spørgsmaal, som ogsaa maa forventes at have noget Kendskab dertil, nemlig den australske Premierminister Sir Henry Barwell, som i Mødet den 26. September 1922 udtalte følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse maaske maa citere: „Indførelsen af den tvungne Voldgift havde tre Formaal: at fjerne „sweating“, at hindre Strejker, at fremme et godt Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Intet af disse Maal er naaet. Minimallønbestemmelserne blev i den første Tid omgaaet ved Underhaandsaftaler, og først de efterhaanden indtraadte gode Tider gjorde det af med „sweating“. Antallet af Strejker er ikke taget af, men tværtimod steget. I Aarene 1913—20 har der i hele Australien været over 3 000 Arbejdsstandsninger, omfattende ca. 900 000 Arbejdere og medførende et Løntab af over 10 Millioner £. Endelig har den tvungne Voldgift positivt medvirket til at forøge Fjendskabet, Mistroen og Klassehadet mellem de to Parter. Men Systemet har ogsaa andre slette Sider; det virker kun tvingende overfor Arbejdsgiverne; Arbejderne derimod undlader at rette sig efter Kendelserne, naar disse ikke giver dem alt, hvad de ønsker.“ Det er Udtalelser af en Mand, der kender noget til disse Forhold, og de staar i absolut Modsætning til den Lovprisning, det ærede Medlem gav dette Lovforslag. Jeg tror derfor ikke, det kan siges at være uberettiget, naar jeg har fremdraget Erfaringer gennem Udtalelser af Folk, der kender dette Forhold.

Med Hensyn til Norge paastod jeg, at en Lovbestemmelse om tvungen Voldgift kunde føre til Forlængelse af Forhandlingerne og Stridighederne. Det er bevist ved Forholdene i 1922, hvor man ikke kunde blive enig de to Parter imellem, men lod enhver Sag gaa til Afgørelse ved

Voldgift. Der blev i det Aar afsagt 111 Voldgiftsdomme. Og der var ikke den nødvendige Sagkundskab til Stede, saaledes at man kunde afgøre hele Lønsørgsmaalet, man tog kun det almindelige Timelønsørgsmaal. Overfor Papirindustrien nedsatte man oven i Købet en Kommission af Voldgiftsdommere, der rejste Landet rundt til de forskellige Papirfabrikker for at sætte sig ind i de forskellige Akkordspørgsmaal for derigennem muligt at naa til en Løsning af Spørgsmaalet. Det kalder jeg en Udvidelse af Konflikten, i alt Fald en Forlængelse af Forhandlingerne og en Hindring for Muligheden af, at Parterne kan komme til en hurtig Forstaaelse. Jeg maa derfor ganske tilbagevise det ærede Medlems noget overlegne Behandling af mine Udtalelser; thi de har Rod i Virkeligheden.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Dahlgaard): Jeg har ikke ønsket paa nogen Maade at sammenligne de australske Forhold med de danske, det gav jeg allerede Udtryk for i min Tale, men overfor det ærede Medlems Bemærkninger nu vil jeg dog gerne sige, at man har en upartisk Mands Udtalelser derfra, en Mand, der selv har siddet som Dommer i 15—16 Aar. Angaaende denne Sag har der fundet politiske Kampe Sted i Australien, og naar man ved, at den Minister, det ærede Medlem nævnte, er en politisk Modstander af Voldgift, kan det ikke undre, at han ikke anbefaler Ordningen. Det ærede Medlems Bemærkninger angaaende Norge viser kun, i hvilken Grad den norske Voldgiftsdomstol har søgt at underbygge de afsagte Dømmes Rimelighed ved Undersøgelser i Marken.

Til det ærede Medlem Hr. Lundberg vil jeg endnu sige, at jeg forstaar ikke hans Bemærkninger. Han sagde, at jeg ved dette Forslag rejste Hindringer for Voldgiftens Gennemførelse i det givne Tilfælde ved at opstille en Række Betingelser. Jeg begriber ikke, hvad det ærede Medlem hentyder til. De Betingelser, der er opstillet for, at Statsministeren skal kunne gaa Voldgiftsvejen, er, at Forligsinstitutionen ikke har kunnet føre Sagen til Ende gennem Mægling, og at Konflikten er af et saadant Omfang, at den truer omfattende Samfundsinteresser. Det turde dog vel være noget, alle kan være enige om er Betingelsen for, at en saadan Voldgift kan træde i Virksomhed. Det Lovforslaget betyder, er selvfølgelig, at det, naar det er gennemført, ikke vil være muligt at udstede provisoriske Love paa